

ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แล้วจึงนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่ของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตรของ ^{พหุคูณ} หรือแมน คูลท์ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทุกคู่ของคะแนนเฉลี่ย ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ยกเว้นคะแนนของนักศึกษาระดับ 1 เปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาระดับ 2 ของแบบวัดชุดที่ 1 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าแบบวัดการรู้หนังสือทุกชุดสามารถแบ่งคนออกเป็น 5 กลุ่มได้จริง โดยผู้ที่ได้คะแนนการรู้หนังสืออยู่ระหว่าง 0 ถึง 66.469 เป็นผู้ไม่รู้หนังสือ 66.470 ถึง 74.246 เป็นผู้รู้หนังสือบ้าง คะแนน 74.247 ถึง 100.277 เป็นผู้รู้หนังสือปานกลาง คะแนน 100.278 ถึง 112.715 เป็นผู้รู้หนังสือดี และคะแนนตั้งแต่ 112.716 ขึ้นไปถึง 152 เป็นผู้รู้หนังสือดีมาก

✓อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า แบบวัดการรู้หนังสือฉบับนี้เชื่อถือได้ เพราะมีค่าความเที่ยงและค่าอำนาจจำแนกสูงมาก อีกทั้งสามารถแบ่งระดับการรู้หนังสือของคนได้เป็น 5 ระดับ คือ พวกไม่รู้หนังสือเลย (เทียบเท่ากับผู้เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือเรียนศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 1) พวกรู้หนังสือบ้าง (เทียบเท่ากับผู้กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือเรียนระดับ 2) พวกรู้หนังสือปานกลาง (เทียบเท่าผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 หรือผู้เรียนศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 3) พวกรู้หนังสือดี (เทียบเท่าผู้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือผู้เรียนศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 4) พวกรู้หนังสือดีมาก (เทียบเท่าผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือระดับ 5)

ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะได้วางแผนการวิจัยอย่างรัดกุม แต่ผลการวิจัยอาจไม่สมบูรณ์เนื่องจาก

1. นักศึกษาผู้ใหญ่บางคนมีระดับการรู้หนังสือมาก หรือน้อยกว่าระดับที่เขาเรียนอยู่ จากการทำการวิจัยพบว่า มีนักศึกษาหลายท่านที่มาเรียนเพิ่มเติม เพื่อที่จะเพิ่มวุฒิ แต่ผู้วิจัยก็ไม่สามารถควบคุมได้ทุกส่วน

2. นักศึกษาผู้ใหญ่ส่วนมากมาสายมาก บางคนมาหลังจากที่ได้ทำการทดสอบ

ไปแล้ว ทำให้ของต่อเวลาการทำงานอื่นๆออกไป แต่เนื่องจากเวลาทำการทดสอบเป็นเวลากลางคืน จึงทำให้นักศึกษาผู้ใหญ่บางท่านไม่ทำให้เต็มความสามารถ เพราะต้องรีบกลับบ้าน

✓ ขอเสนอแนะ ดังนี้ เพื่อช่วย

1. ควรมีการปรับปรุงแบบวัดให้สั้น เข้า เพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูล
2. ควรทำการศึกษาระดับการรู้หนังสือของนักเรียนในชั้นต่างๆ เปรียบเทียบกับนักศึกษาผู้ใหญ่ในแต่ละระดับ เหมือนที่ มยุรี ศรีชัย และกุหลาบ หวังศิริกุล ทำการเปรียบเทียบระดับการรู้หนังสือของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ กับนักเรียนทั่วไปในโรงเรียนภาคปกติ
3. ในการนำแบบวัดการรู้หนังสือไปใช้ ควรใช้เป็นเครื่องมือประกอบการพิจารณาการตัดสินใจว่าจะอยู่ระดับใด
4. การนำแบบวัดการรู้หนังสือของคนไทยไปใช้จริงๆ ควรมีการแนะนำ และชี้แจงวิธีการทำแบบวัดให้ละเอียด เพราะบางคนไม่คุ้นเคยในการทำแบบสอบ หรือแบบสอบถามใด เมื่ออ่านคำสั่งแล้วก็ยังไม่เข้าใจ ดังนั้น ผู้ทำการใช้แบบวัดการรู้หนังสือควรระวังควย
5. การนำแบบวัดการรู้หนังสือไปใช้ เพื่อจัดชั้นเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ นั้น ควรใช้เป็นเครื่องมือประกอบการพิจารณาพร้อมกับหลักฐานการเรียนของเขา ว่าเขาควรอยู่ระดับใด.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย